

Arrest

nr. 344 698 van 13 april 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigd van de Minister van Asiel en Migratie van 2 december 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 januari 2026 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 augustus 2025 dient de verzoeker, die Nederlandse nationaliteit heeft, een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op 2 december 2025 wordt inzake deze aanvraag een weigeringsbeslissing genomen, waarvan de verzoeker kennis neemt op 30 december 2025.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij draagt de titel “*beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten*” en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 18.08.2025 werd ingediend door:

Naam : D., O. R. L., Nationaliteit: Nederland, Geboortedatum : xx.xx.1963, Geboorteplaats Hulst, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te (...) 9170 SINT-GILLIS-WAAS

om de volgende reden geweigerd:

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie:

Betrokkene diende op 02.12.2025 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40 §4, 1e lid, 2° - wet van 15.12.1980). Ter staving van de aanvraag legt betrokkene het volgende voor: een Nederlandse identiteitskaart, een bewijs van uitschrijving uit Nederland, een ziekteverzekering CM, een printscreen Sigedis "Mijn aanvullend pensioen" d.d. 18.08.2025, een verkoopakte van een woning d.d. 15.08.2025, een overzicht van rekeningsaldos bij ING, een overzicht van rekeningsaldos bij RABOBANK en een printscreen met raming mypension.be d.d. 18.08.2025 (artikel 50 §2, 4° - KB van 08.10.1981).

Betrokkene legt een attest van aansluiting van CM voor en toont hiermee aan een ziekteverzekering te hebben die de ziektekosten in België dekt. Verder dient betrokkene, om het verblijfsrecht te bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, aan te tonen te voldoen aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, zijnde: "Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn."

Overeenkomstig art. 40 §4, 1ste lid, 2° dient een beschikker van voldoende bestaansmiddelen aan te tonen te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.

Als bewijzen van bestaansmiddelen legt betrokkene een overzicht van rekeningssaldos bij twee banken, een verkoopakte van een woning en printscreens van pensioenen voor. Op basis van deze bewijsstukken is het niet duidelijk in welke mate betrokkene kan beschikken over voldoende regelmatig terugkeren inkomsten en in hoeverre hij momenteel al over deze inkomsten kan beschikken.

Betrokkene legt rekeningsaldos bij ING en RABOBANK voor met een overzicht van bedragen op zichtrekeningen, spaarrekeningen en pensioenopbouw. Alhoewel wordt aangetoond dat betrokkene momenteel over bepaalde bedragen kan beschikken, is het helemaal niet duidelijk of hij over regelmatige bestaansmiddelen beschikt om in zijn levensonderhoud te voorzien. Het hebben van een bepaald bedrag op een rekening vormt an sich geen bewijs dat betrokkene kan voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Er wordt namelijk niet aangetoond met welke regelmaat deze rekening zal worden gespijsd en hoelang hij over het bedragen dat op de rekeningen staat zal kunnen beschikken. Dit hangt onder meer ook af van de levensstijl van het gezin van betrokkene. Aan de hand hiervan kan er dus ook niet vastgesteld worden dat betrokkene beschikt over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen. Betrokkene legt ook nog een verkoopakte voor van een woning waarbij betrokkene werd vermeld als verkoper. Hier dient opgemerkt te worden dat dit een eenmalige inkomst is voor betrokkene. Van enige regelmaat in de bestaansmiddelen is ook hier geen sprake. Tenslotte legt betrokkene een reeks printscreens van simulaties van pensioen voor van zowel SIGEDIS als mypension.be. Het betreft hier echter simulaties. Uit deze bewijsstukken kan afgeleid worden dat betrokkene momenteel nog niet over een pensioen kan beschikken. Volgens de simulatie van mypension.be is de vroegste pensioendatum van betrokkene 01.05.2029

Betrokkene heeft niet aangetoond dat hij aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen genieten (art.40, § 4, 1ste lid, 2° van de wet van 15.12.1980).

*Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen.

De procedure wordt bijgevolg verdergezet conform artikel 39/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoeker zich op een schending van artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“(...) doordat verwerende partij ten onrechte van oordeel is dat verzoeker geen beschikker zou zijn van voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40 §4 van de Wet van 15.12.1980.

1.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Verwerende partij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen.

In casu werden de in het middel opgeworpen beginselen en artikel van de Vreemdelingenwet geschonden bij de interpretatie van voldoende bestaansmiddelen.

Artikel 40 §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschafft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Uit lezing van artikel 40, §4 2° van de Vreemdelingenwet volgt dat de Unieburger een recht heeft om gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel.

Verzoeker heeft bij de aanvraag ondermeer volgende documenten inzake de bestaansmiddelen neergelegd:

- Verkoopakte van zijn huis in Nederland

- Overzicht van zicht- en spaarrekeningen met een totaal van meer dan 630.000 EUR

Verzoeker had de verkoopakte van zijn woning overgemaakt om aan te tonen van waar hij de sommen op zijn bankrekeningen had verkregen.

Geheel ongefundeerd houdt verwerende partij evenwel voor dat verzoeker niet aantoont dat hij kan beschikken over de gelden, terwijl verzoeker heeft aangetoond dat deze op een spaarrekening op zijn naam staan. Waarom verzoeker momenteel niet zou kunnen beschikken over spaargelden is hem niet duidelijk. Verwerende partij maakt niet duidelijk waaruit dit zou blijken.

Bovendien legde verzoeker ook nog documenten voor waarbij verzoeker bewijst dat hij vanaf 01.09.2029 een wettelijk pensioen zal hebben en van dan af 2.138 EUR netto per maand zal ontvangen én een aanvullend pensioen van 205.470 EUR. Niettegenstaande het om simulaties van het pensioen gaat, kan de oprechtheid van de documenten niet worden betwijfeld aangezien zij afkomstig zijn van de bevoegde instanties waarop ook Belgen beroep op doen.

2.

In casu is de bestreden beslissing duidelijk in strijd met de materiële motiveringsplicht in samenhang gelezen met artikel 40 §4 Vw. doordat verwerende partij verkeerdelijk oordeelde dat de bestaansmiddelen niet kunnen worden aanvaard omdat niet duidelijk is in welke mate verzoeker kan beschikken over voldoende regelmatig terugkerende inkomsten.

Er kan moeilijk worden voorgehouden dat het hebben van meer dan 630.000 EUR op (spaar)rekeningen een risico zou inhouden dat verzoeker ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel. De bewering dat dit afhangt van de levensstijl van verzoeker kan niet als afdoende motivering worden beschouwd. Immers, ook bij het krijgen van een maandelijks inkomen van meer dan 2.500 EUR zal het risico 'ten laste te vallen van de sociale bijstand' ook afhangen van de levensstijl van de aanvrager, doch in dat geval zal verwerende partij nooit diens levensstijl onderzoeken.

Bovendien verliest verwerende partij uit het oog dat verzoeker reeds binnen enkele jaren (m.n. in 2029) ook zal kunnen genieten van zijn wettelijk pensioen van netto 2.138 EUR per maand én van een aanvullende pensioen bedrag van 205.470 EUR. Hij dient derhalve als het ware slechts een periode van 3,5 jaar te overbruggen om opnieuw een voldoende maandelijks inkomen te ontvangen. Verzoeker heeft bovendien geen kinderen meer ten laste aangezien zij allen uit het huis zijn en een baan hebben.

Ook kan verwerende partij in onderhavige situatie de overgemaakte bestaansmiddelen niet afwijzen om de loutere reden dat er geen regelmatige bestaansmiddelen zijn, doch slechts afkomstig zijn van een eenmalige verkoop van de woning en spaargelden.

Door de hoogte van het bedrag is deze motivatie geenszins afdoende om op grond hiervan tot een weigering te besluiten.

Indien verwerende partij van oordeel was dat de voorwaarden met betrekking tot het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet vervuld werden in functie van de eigen behoeften van de EU-burger, had zij conform haar eigen website (zie uiteenzetting van verwerende partij over voldoende bestaansmiddelen op haar website te vinden op <https://dofi.ibz.be/nl/themes/citizens-european-union/favorites/voldoende-bestaansmiddelen>) moeten bepalen welke bestaansmiddelen verzoeker dan nodig had om in zijn behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. In casu heeft verwerende partij geenszins bepaald welke bestaansmiddelen verzoeker dan wel nodig heeft. Het is onduidelijk hoe groot het bedrag moet zijn dat verwerende partij voor verzoeker wel voldoende acht.

Indien verwerende partij vragen had over de levensstijl (en het uitgavenspatroon) van verzoeker dan had zij hiervoor alle documenten en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kunnen doen voorleggen door de EU-burger en door elke Belgische overheid. Hoewel zij dit op haar eigen website zelf voorhoudt te zullen doen, heeft zij dit duidelijk niet gedaan, zodat het zorgvuldigheids- minstens het redelijkheidsbeginsel is geschonden.

Verzoeker houdt nochtans al vele jaren zijn inkomsten en uitgaven heel gedetailleerd bij en hieruit blijkt dat hij ruimschoots tot zijn maandelijks wettelijk pensioen zal toekomen met de bedragen op zijn rekeningen. Verwerende partij heeft zich verder geen vragen gesteld bij het huidige adres van verzoeker in België. Of hij dit huurde, dan wel bij iemand inwoonde,...

Verzoeker woont in bij zijn Belgische vriendin met wie hij reeds 13 jaar een relatie heeft en intussen ook wettelijk is gaan samenwonen. Zij werkt voltijds als tandartsassistente en heeft ook een voldoende hoog inkomen. Zij zal in 2030 op pensioen kunnen gaan.

In ieder geval was het weinig zorgvuldig, laat staan redelijk van verwerende partij om te oordelen dat de bestaansmiddelen van verzoeker niet toereikend zouden zijn, zonder bijkomende inlichtingen te winnen bij verzoeker over zijn uitgavenspatroon.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.”

3.2. De verweerder repliceert hierop als volgt in de nota met opmerkingen:

“In een eerste middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 40 §4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, evenals van de materiële motiveringsplicht. Hij stelt bij zijn aanvraag de nodige stukken te hebben toegevoegd om aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken:

- Verkoopakte van zijn huis in Nederland*
- Overzicht van zicht- en spaarrekeningen met een totaal van meer dan 630.00€*
- Bewijzen vanaf 01.09.2029 over een wettelijk pensioen van 2.138€ te beschikken en een aanvullend pensioen van 205.470€*

Hij stelt slechts een perioden van 3,5 jaar te moeten overbruggen om opnieuw over een vast maandelijks inkomen te beschikken. Hij stelt dat het Bestuur hem over bijkomende documenten en inlichtingen had kunnen vragen omtrent zijn levensstijl en uitgavenpatroon.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist, teneinde verblijfsrecht te bekomen, te moeten aantonen over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te moeten beschikken. Hij betwist evenmin dat het Bestuur, bij de beoordeling van die bestaansmiddelen, over een grote discretionaire bevoegdheid beschikt en die de uitsluitende bevoegdheid heeft om te oordelen of de door verzoeker overlegde stukken voldoen aan de wettelijke voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing luidt als volgt:

(...)

Verzoeker toont met geen enkel begin van bewijs aan, thans, over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kennis heeft van de feitelijke en juridische motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

In de mate hij die motieven inhoudelijk aanvecht en een schending van de materiële motiveringsplicht tracht aan te voeren, dient worden opgemerkt dat hij geen concrete elementen aanbrengt om die motieven te weerleggen.

Waar hij thans, bij voorliggend verzoekschrift een overzicht van inkomsten en uitgaven van 2013 tot heden toevoegt teneinde aan te tonen wel te voldoen aan de voorwaarde van de vereiste van voldoende bestaansmiddelen, dient te worden opgemerkt dat de Raad in casu een ex tunc beoordeling dient te maken en samen met verwerende partij dient vast te stellen dat die stukken niet ter kennis waren van het Bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd en er aldus ook thans geen rekening mee gehouden kan worden.

Verzoeker toont evenmin aan met welke gekende elementen het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben bij het nemen van de bestreden beslissing.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Een schending van de door hem aangehaalde rechtsbeginselen wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.”

3.3. Beoordeling

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475; RvS 24 mei 2023, nr. 256.585).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De thans voorliggende aanvraag betreft een aanvraag van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op grond van artikel 40, §4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoeker eveneens de schending aanvoert, bepaalt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschafft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker ter ondersteuning van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen een aantal stukken heeft overgemaakt die dateren van 18 augustus 2025. Het gaat om de volgende stukken:

- Rekeningoverzichten van zijn zicht- en spaarrekening bij Rabobank en zijn zicht- en spaarrekening bij ING ten belope van in totaal 632.978 euro;
- Rekeningoverzicht pensioenspaarrekening Rabobank ten belope van 18.396 euro;
- Simulatie Mypension.be waaruit blijkt dat de verzoeker, indien hij op 31 augustus 2025 stopt met werken, vanaf 1 augustus 2029 een netto werknemerspensioen zal ontvangen van 2.138 euro per maand;
- Afschrift Mypension (sigedis) waaruit blijkt dat de verzoeker een aanvullend pensioen heeft opgebouwd van 205.470,90 euro.

Het betoog van de verzoeker dat hij documenten voorlegde waaruit blijkt dat hij over meer dan 630.000 euro op (spaar)rekeningen beschikt, vindt dan ook steun in de stukken van het administratief dossier. Dat de verzoeker hierover beschikt, wordt als dusdanig ook niet betwist in de bestreden beslissing. Hoewel de exacte bedragen nergens in de bestreden beslissing worden vermeld, erkent de verweerder immers, in verwijzing naar de voorgelegde rekeningsaldo's bij ING en Rabobank, uitdrukkelijk dat de verzoeker momenteel over “bepaalde bedragen” kan beschikken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts inderdaad dat de verzoeker middels officiële simulaties afkomstig van mypension.be heeft aangetoond dat hij (indien hij stopt met werken op 1 augustus 2025) vanaf 1 september 2029 een wettelijk pensioen kan verwachten van 2.138 euro netto per maand met daarbovenop een aanvullend pensioen van 205.470 euro.

Uit niets blijkt dat de verweerder twijfels heeft geuit over de bewijskracht of de oprechtheid van de voorgelegde simulaties.

Over de bedragen op de zicht- en spaarrekeningen wordt echter gesteld dat het *“het helemaal niet duidelijk (is) of de verzoeker over regelmatige bestaansmiddelen beschikt om in zijn levensonderhoud te voorzien. Het hebben van een bepaald bedrag op een rekening vormt an sich geen bewijs dat betrokkene kan voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel. Er wordt namelijk niet aangetoond met welke regelmaat deze rekening zal worden gespijsd en hoelang hij over het bedragen dat op de rekeningen staat zal kunnen beschikken. Dit hangt onder meer ook af van de levensstijl van het gezin van betrokkene. Aan de hand hiervan kan er dus ook niet vastgesteld worden dat betrokkene beschikt over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen.”*

De stukken in verband met verzoekers pensioenopbouw worden evenmin aanvaard als bewijs van voldoende bestaansmiddelen omdat het gaat om simulaties en omdat hieruit blijkt dat de verzoeker *“momenteel”* nog niet over een pensioen kan beschikken, doch wel ten vroegste op 1 mei 2029.

De verzoeker stelt dat moeilijk kan worden voorgehouden dat het hebben van een bedrag van 630.000 euro op (spaar)rekeningen een risico zou inhouden dat hij ten laste zou vallen van het sociale bijstandsstelsel. De bewering dat één en ander afhangt van zijn levensstijl, acht de verzoeker niet relevant aangezien een dergelijk risico gelieerd aan de levensstijl ook aanwezig is bij een maandelijks terugkerend inkomen. De verzoeker hekelt tevens dat de verweerder over het hoofd ziet dat hij binnen enkele jaren (vanaf 2029) ook zal kunnen genieten van een maandelijks netto-pensioen van 2.138 euro én een aanvullend pensioen van 205.470 euro, zodat hij met zijn spaargeleden enkel een periode van drie en een half jaar heeft te overbruggen totdat hij weer voldoende maandelijks inkomsten heeft. De verzoeker wijst op de hoogte van de overgemaakte bestaansmiddelen en besluit dat de motivering hier niet afdoende is op afgestemd.

De Raad merkt in dit kader vooreerst op dat artikel 40, §4, eerste lid 2°, en tweede lid, van de Vreemdelingenwet de omzetting in het Belgische recht vormt van artikel 7, lid 1, onder b), van de richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) en aldus moet worden geïnterpreteerd overeenkomstig de uitlegging die hieraan wordt gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Met betrekking tot het recht op vrij verkeer van Unieburgers die niet economisch actief zijn en aldus over toereikende bestaansmiddelen moeten beschikken, wordt niet de minste vereiste gesteld met betrekking tot de herkomst van deze middelen (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen, punt 30). De oorsprong van de bestaansmiddelen is niet van belang (HvJ 16 juli 2015, nr. C-218/14, Singh, punt 74). Uit niets blijkt dat spaartegoeden niet in aanmerking komen als bewijs van voldoende bestaansmiddelen. Het is enkel van belang dat de bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat de betrokkene (en/of zijn gezin) al te snel ten laste zou(den) vallen van het sociale bijstandsstelsel van het gastland. Het Hof van Justitie stelde immers dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico is en dat de herkomst van de bestaansmiddelen niet automatisch een invloed heeft op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (HvJ 23 maart 2006, Commissie t. België, C-408/03, punt 47). In dit verband merkt de Raad ook op dat de verweerder, eens het verblijf is toegekend, de mogelijkheid heeft om te controleren of nog steeds aan de verblijfsvoorwaarden is voldaan en zo niet een einde te stellen aan het recht op verblijf. Het Hof van Justitie wees er ook op dat de Burgerschapsrichtlijn bepalingen bevat op grond waarvan die lidstaat kan optreden indien de financiële middelen inderdaad wegvallen, om te voorkomen dat de houder van het verblijfsrecht financieel ten laste van voornoemde staat komt (HvJ 23 maart 2006, Commissie t. België, C-408/03, punt 48).

De Raad stelt vast dat de verweerder *in casu* geheel abstractie maakt van het zeer hoge bedrag aan onmiddellijk beschikbare gelden waarover de verzoeker kan beschikken (meer dan 630.000 euro op zicht- en spaarrekeningen), waar hij in de bestreden beslissing op nietszeggende wijze gewag maakt van *“het hebben van een bepaald bedrag op een rekening”* en *“dat betrokkene momenteel over bepaalde bedragen kan beschikken”*. Er ligt immers een hemelsbreed verschil tussen een bepaald bedrag dat bv. 50 euro blijkt te zijn en het zeer hoge bedrag van meer dan 630.000 euro dat de verzoeker ter beschikking heeft op zijn spaar- en zichtrekeningen.

Door op geen enkele wijze concreet in rekening te nemen hoe hoog het bedrag precies is dat de verzoeker ter beschikking heeft en door niet concreet na te gaan of verzoekers financiële vermogen toereikend is om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel, geeft de bestreden beslissing blijk van een onzorgvuldige besluitvorming.

Gelet op deze abstractie is het bovendien zonder meer duidelijk dat verzoekers beschikbare (spaar)gelden enkel en alleen niet worden aanvaard als bewijs van voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, omdat het geen “voldoende regelmatig terugkerende” inkomsten betreft. Dit volstaat echter, gelet op hetgeen voorafgaat, niet. Artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet bepaalt immers niet - en kan conform het Unierecht ook niet zo worden geïnterpreteerd - dat enkel bestaansmiddelen uit recurrente inkomsten (zoals lonen, uitkeringen, pensioenen, en dergelijke meer) in aanmerking komen. De verweerder kan bovendien niet redelijkerwijze stellen dat de verzoeker niet aantoot met welk bedrag de rekeningen in de toekomst verder zullen worden gespijst, nu de verzoeker eveneens documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij (bij een werkstop op 31 augustus 2025) vanaf 1 september 2029 maandelijks een netto-pensioen zal ontvangen van 2.138 euro met daarbovenop een aanvullend pensioen van 205.470 euro.

De stelling dat niet blijkt hoe lang de verzoeker over de (spaar)gelden zal kunnen beschikken aangezien dit onder meer ook afhangt van de levensstijl van de verzoeker en zijn gezin, houdt voorts geen verband met de evaluatie van de bestaansmiddelen en berust op loutere speculatie. *In casu* kan niet betwist worden dat de verzoeker spaargelden heeft aangetoond die een zeer aanzienlijk bedrag van meer dan 630.000 euro vertegenwoordigen. Het betreft een bedrag dat zonder meer duidelijk is. Dat de verweerder laat uitschijnen dat de verzoeker zijn vermogen door de levensstijl van zijn gezin volledig zou kunnen opgebruiken, is een loutere hypothese en vindt geen steun in de feitelijke elementen van de zaak.

Bovendien kan een dergelijke hypothese ten aanzien van eender welke aanvraag worden opgeworpen. Niets verhindert immers dat ook een Unieburger met een recurrent maandelijks inkomen, bijvoorbeeld een inkomen uit tewerkstelling, zijn inkomen zou verkwisten, zijn werk zou verliezen en uiteindelijk ten laste van de sociale bijstand komt. Een dergelijke hypothese staat echter los van de feitelijke elementen van de zaak en kan in een onbestemd aantal gevallen worden opgeworpen, zonder rekening te houden met de specifieke elementen van de zaak. In dit verband merkt de Raad nogmaals op dat de gemachtigde, eens het verblijf is toegekend, de mogelijkheid heeft om te controleren of nog steeds aan de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan en zo niet een einde kan stellen aan het recht op verblijf. Het Hof van Justitie wees er ook op dat de richtlijn bepalingen bevat op grond waarvan die lidstaat kan optreden indien de financiële middelen inderdaad wegvallen, om te voorkomen dat de houder van het verblijfsrecht financieel ten laste van voornoemde staat komt (HvJ 23 maart 2006, Commissie t. België, C-408/03, punt 48).

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet overtuigen. De verweerder beperkt zich er immers in wezen toe te bevestigen dat de opgegeven motieven deugdelijk zijn en dat de verzoeker niet aantoot met welke gekende elementen er geen rekening zou zijn gehouden. In de nota met opmerkingen wordt wederom nergens ingegaan op de concrete elementen van de zaak, nl. de zeer grote bedragen aan spaargelden waarover de verzoeker kan beschikken en zijn wettelijk en aanvullend pensioen waarvan hij vanaf 1 september 2029 kan genieten.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Deze vaststelling leidt reeds tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek naar de overige middelen (onderdelen) dringt zich dan ook niet op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigd van de Minister van Asiel en Migratie van 2 december 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE